

היא בשימלת שאנל, אני בבגדי איוויר.
 כך זה נמשך ארבעה ימים. מדי בוקר,
 היתה דוריאן חוזרת אל חמשת ילדי
 דיה, שלוש המשרתות בבית-הענק, שני
 החתולים, ו-110 הדוגמניות שלה.
 הרומן היה קצר, אך מלא חוויות. בין
 בני החבורה של דוריאן ושל עידוא —
 באותם ימים — היה, למשל, הנרי פורד
 ויורדתו, שלימים הפכה לאשתו הנוכחית.
 עידוא היה אז המנחה של להקת התרני
 גולים בסוירה באירופה. בתום אחת ההו-
 פעות, בהן נכחה דוריאן, היא נעתרה ל-
 הצעת-הנישואין המדהימה שלו.
 עידוא התקבל על-ידי ילדיה של דוריאן
 בטבעיות רבה, שלגביהם הפכה כבר לשיגי-
 רה מסויימת. בנה הבכור של דוריאן היה
 צעיר מעידוא בשנה אחת בלבד.

גירושין

ביום הנישואין

ב תקופת נישואיו, הצליח עידוא,
 בהשפעתה של דוריאן, להיגמל לתקו-
 פה ממושכת מהכדורים.
 היתה זו הצלה ברגע האחרון לגביו. כי
 זמן מה לפני שעזב את הארץ, בדרכו ל-
 אירופה, איבד יום אחד את הכרתו,
 מעודף כדורים. הוא הוכנס למוסד לריפוי
 הנפש במגדיאל, כנסיון לנקות קצת את
 גופו מהצטברות הרעלים.

מובן שהרופאים לא חלמו אפילו לתת
 לו כדורים נוספים. באותה תקופה, לעזר
 מת זאת, הם נתנו כדורי-שינה לשכנו,
 שסירב לקחתם. השכן נתן את כדוריו ל-

אם, סבתא וידידות

ממתנות, אבלות ועוסות-שחור, לתחילת
 ההלווייה, בתמונה קודרת המזכירה את
 סצינת-הפתיחה מתוך מקבט של רומן פולנסקי. מימין לשמאל: אמו של עידוא, דבורה
 ברטנובו, סבתו, מרים ברטנובו, ידידתו,
 ברטנובו.

(המשך מעמוד 21)

מה היו חוויות וסערות אלו?
 מושג ראשון על רעידות-האדמה הא-
 דירות שהתחוללו בנפשו, ניתן היה לסי-
 בל לפני עשר שנים, כאשר פירסם את
 סיפרו המתוק והמופלאה.
 כל מיודעיו הסכימו אז, כי הספר הוא
 בעל נימה אוטוביוגרפית. איש לא ידע
 אז, עדיין, כי היתה טמונה בו גם נבואה
 קודרת — במותו של הגיבור.

את ההתפרצות הגדולה ניתן היה למי-
 צוא לכל אורך הספר. קטע לדוגמה:
 „אני משתין עלייך בקשת. את מצטמצמת
 בשבילי לעוד מסגרת נאה לרחם מהנה.
 אני מזריע נקבות וזורק אותן בקצב של
 אלף לשעה... עכשיו תפסת... עכשיו את
 יכולה לעשות מה שאת רוצה, להישאר פה
 ולמצוץ לי, או סתם להתנדף מהשטח.”

או קטע אחר, שיריהלל לאוננות:
 „סוד החיים הוא שהכל טוב והכל בריא
 לאונן... זה זה הר... כן, לאונן... אתה שר
 כב עם אשה, אבל אתה לא תלוי באף
 אחד... אין פחד מהריון... אין הרגשת חר
 בה... אתה יכול להירדם תיכף אחרי... אין
 לך שום תסביכי חוסר-גברא... נסה עוד
 היום... בבית או בכל מקום... שיטה בטור
 חה... אחריות לתמיד...”

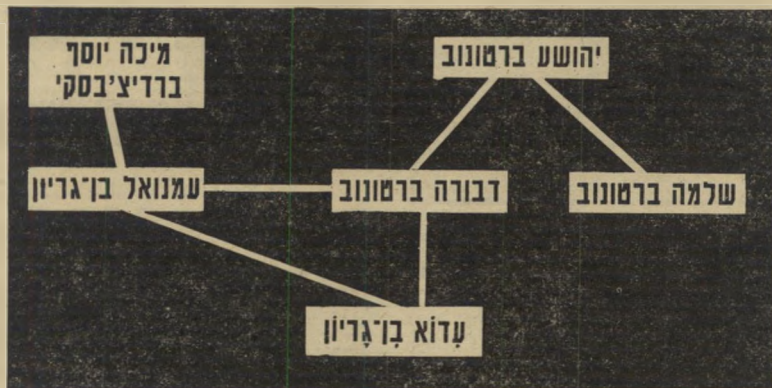
היום, קטעים כאלה הם שיגרתיים, במה
 שנקרא הספרות המודרנית. לפני עשר
 שנים, היתה בהם סנסציה לא רגילה.
 אולם הסנסציה האמיתית היתה בעובדה,
 שדברים אלה כתב ילד טוב קלאסי, שבדל
 בבית ספוג תרבות קלאסית, שמיילת ניבולי-
 פה לא נשמעה בו כל שנות ילדותו, ושהיה
 אפוף נימוסים, עדינות ואצילות-נפש.
 מי שרצה, יכול היה לגלות שמינים ראי-
 שונים לזעזוע האדמה שרחש מתחת לפני
 השטח עוד הרבה קודם לכן. כבר כש-
 השתחרר מצה"ל, ולמד ריקוד אצל אנה
 סוקולוב, ושברו אצל עידוא המעצורים
 שהוצבו בבית. הוא התגלה כפורן, חסר
 כל יחס לכסף, אוהב חיים ובלויים מטר
 רפים. כבר אז הירבה לשחות ולהשתמש
 בגוללות מרפא ומרץ.

מהידרדרות

להידרדרות

ס ימנים אלה התפרצויותיו ולבטיו
 החריפו כאשר הגיע לפאריס, לשם
 יצא ללמוד פנטומימה.
 הוא למד פנטומימה, אבל גם דברים
 רבים נוספים. בבית-הספר לפנטומימה היו
 37 תלמידות ושלושה תלמידים. „אז הת-
 חלתי ללכת נגד הרוח.” סיפר עידוא על
 אותה תקופה.

ללכת נגד הרוח — כך, בעין מפוקחת,
 ללא אשליות עצמיות, הוא ראה בדיוק
 את התפקוד והתפרקותו מכל מיסגרת.
 אז גם גברה התמכרותו לגולות-ההרסי-
 ניות. „התחלתי עם הכדורים פשוט, כש-
 לא יכולתי לישון לילה אחד.” סיפר עידוא.
 ומאז זה הידרדר. כדורימרץ, שינה, מכל
 המינים והצבעים. הלכתי מרוס לרוסא,

השושלת

המפוארת: אמו של עידוא, דבורה — רקדנית ומורה לריקוד
 נורעת. אביו, עמנואל — מבקר ספרותי נודע לא פחות. סבו מצד
 אביו — מיכה יוסף ברדיצ'בסקי, מגדולי הסופרים העבריים. סבו מצד אמו —
 יהושע ברטנובו, מגדולי השחקנים העבריים, שנפטר שנה לפני מות נכדו, בגיל 89.

מרצפט לרצפט, מרוקן לרוקח.”
 כתמיד, הוא היה עק למעשיו: „לקיחת
 כדורישינה מסוכנת הרבה יותר מהירוי
 איך.” גילה לחברים. „זה הרבה יותר רעלי,
 ואותות הסכנה מתגלים מאוחר יותר מאי-
 שר בהירואין.”
 למרות זאת, לא חדל מהכדורים המסור
 כנים. האם ביטא בכך צו נוסף לפליט
 המהופנט שלו עם המוות?
 הליכתו נגד הרוח הגיעה לשיאה בני
 שאווי לדוריאן ליי, אחותה המפורסמת של
 השחקנית המפורסמת סוזי פרקר.
 בחור חריף כעידוא העריך ודאי בדיוק
 את סיכויי ההצלחה של נישואין לאשה
 מבוגרת ממנו ב-18 שנה, אולם כהליכה
 נגד הרוח, לא היה משהו שישווה לזה.
 היתה זו רוח שעוררה סערה ברחי
 בי העולם. הנישואין זכו לכיסוי מלא כי
 שבועון טיים ובכל שיחת רכילות ברחבי
 אירופה ואמריקה.
 אמה הטקסאסית של דוריאן, שקיבלה
 מבתה מירבס על נישואיה בפעם החמי-
 שית, נאנחה, כשנדע לה מי החתן: „אוי
 אלהים. יהודי. מה שעכשיו עוד חסר לנו
 במשפחה, זה סיני.”

זה היה לפני שמונה שנים. עידוא, שי
 חזר ארצה מביקורו הראשון בפאריס שני
 תיים קודם לכן, עמד עתה לצאת שנית
 לאירופה. בשהותו הראשונה בפאריס, הי-
 כיר את דוריאן במסגרת מסע-הפירוסים
 לסיפרו, עתה, כאשר הגיע בשנייה לאירו-
 פה, חידש איתה את הקשר.
 הפעם, התלקח הניצוץ. תיאר עידוא את
 הפגישה המהודשת:
 „אחרי שחפפנו זה לזה את הראש בי
 שמפניה, המשכנו לשנות, ומשם נסענו
 לחדר המלון שלי.”
 גם לאחר זמן רב, לא חדל עידוא
 להתפעל מהסנסציה הפנטסטית: „דוריאן —
 בעלת פירסום עולמי, גבוהה, עצומה, נהי-
 דרת. ילדותית, מכשפה, תמימות, ויפה שי-
 לא מהעולם הזה — בחדר במלון סוג י”ג.

פרחים על הקבר

הטרי מניחה קרובת משפחה לא מזוהה. עידוא
 נקבר באותה שורה בה נקבר סבו יהושע
 ברטנובו, במרחק מיספר קברים ממנו. בעת קבורתו של עידוא עדיין התאפקה המשפחה
 מבכי. אולם, לאחר סתימת הגולג, כאשר טרה לקבר הסב, נצרצרו כל סכרי הכאב.

רובינא

בהלווייה, בחברת אחד
 הרופאים שטיפלו לאח-
 רונה בעידוא. כמו כל גדולי התיאטרון
 העברי, הכירה רובינא את עידוא מילדות.

בטוח, בעיניה, היו המדפים העליונים של
 הארונות הכי גבוהים בדירה. אפשר לומר
 שאת מרבית נישואי ביליתי בעלייה ובי-
 ירידה מסולמות. אבל שתי עזרות-הבית,
 שהתרגלו משום מה למחשבה שהדרכון
 מקומו במרומים, היו מחזירות אותו תמיד
 למעלה. שבע יפול דרכון וקס.”

הגירושין נחתמו סופית כאשר, באחת
 התקפות-הקינאה האינסופיות שלה, השי-
 ליכה דוריאן על עידוא את כל כרכי הר-
 אנציקלופדיה בריטניקה — „לפי סדר
 האלף-בית.” כפי שהסביר עידוא.
 הגירושין היו כמובן סנסציוניים אף יור
 תר מהנישואין. עידוא חזר לארץ.

לארץ — ולהתלבטויותיו — ולהיפיר
 שיהדרר.
 ולכדורים, תמיד לכדורים הארורים.
 ולמוות. למוות שתמיד כה ריתק.
 למוות, שלו הקדיש את ספר שיריו,
 שיראה אור בימים הקרובים.
 שירים, שבאחד מהם, אמר:
 ...מר המוות המתוק,
 שרק עוקצו מר ממתוק...
 נשיקו כה ממושכת,
 ומשום כך כליכך ממושכת...
 ותחלה, ודימדומים, ותאוה לישון, ליי
 שון...

הטרי מניחה קרובת משפחה לא מזוהה. עידוא
 נקבר באותה שורה בה נקבר סבו יהושע
 ברטנובו, במרחק מיספר קברים ממנו. בעת קבורתו של עידוא עדיין התאפקה המשפחה
 מבכי. אולם, לאחר סתימת הגולג, כאשר טרה לקבר הסב, נצרצרו כל סכרי הכאב.